järrele ei jäeks. Nõnda seisis se ilm, kui Jumal isse teña peale allastata endalle nõuks wõttis, ühhel wisil, mis kegi ei olleks aimanud. Selle jure nõu täiendajjaks olli Martin Luther, üks pühha mees Saksa maal, üks mees, kes walgust jälle ilmale tõi, mis inimessed ärra lämmatanud ja ärra kaotanud ollid, ja teña siis ka se ongi, kes sedda inimesse waimo lahti teggi rumalussest ja äbbist, kes wäärjumala tenistust äwitas ja ühte uut ja õntsat ellu ma peale tõi, kes lubba andis järrele mõttelda ja tões ja waimus Jumalat tenida walgusse sees, kõigest rojjast jo ebbaussust peästetud. Martin Luther sündis sel 10 Nowembri ku päwal 1483 Eislebeni linnas Saksa maal. Temma issa, niimega Hans Luther, olli mäemees ja ellas oma abbikasaga, kelle nimi Margaretha Lindemann olli, ausalt ja waggadusse sees. Sedda weikest Lutherust sadeti jo wäga norelt koli, nõnda norelt, et, kui alb äm olli, teña ema tedda süülles sinna ja pärrast sealt jälle taggasi kandis. Nõnda kaswis teña õppetusse sees ja sure inuga õppides ülless. Nelliteistkümmend aastad waña panti tedda jo ühhe kõrgema koli sisse; pärrast aastad jälle ühhe teise sisse, ja sealt läks teña siis Erfurti linna studirima. Siin leidis teña essimest korda ühte biblit, lugges tedda ja leidis, et kõik se, mis papst õppetab ja õppetata lasseb, koggoniste bibli ramatul wõerass assi on, kos kosgilki sedda ei seisa, mis teña uskuma sunnib.

Luther mõtles paljo selle ülle järrele, agga se, mis inimessele jo lapsest sanik ikka ette ütteldud, õppe, tud ja süddamesse pantuo on tan suur ja pühha tõsidus, kui middagi, mis jures iggaüks tõssist ja wagga näggo teeb, se jäeb teñale ikka süggawalle süddamesse ja wärrisemissega assub ta selle jure, et tedda sõidelda, tedda walleks leida. Nõnda olli ka se siis meie Lutherussega se luggu. Teña mõtles ikka, et kõik need äbbiteud, need ilmütlematta kõlwatumad kombed ja wäärtenistusse sõggedusseb, mis risti ussu kerrikutes kui komedid tehti, just selle wastu mis Kristus isse ütleb: Jumal on üks waim, ja sa pead tedda waimus ja tões palluma, ei milte wäljaspiddisekombetega, mis teña ees middagi ei kõlba, ükspäinis nende allamatte preestrite ja mugide polest sündissid, kes oma melewalla järrele ilm papsti teadmatta sedda pühha taewalikku asja rumalusse polest äbbiks teggid; teña mõtles, et se kerriku issa isse, se papst, ilmotsata pühha, pubbas ja kõrge on, kui Jumal oma troni peal taewas, kedda walgus ja ütlematta pühhadus ja selgus ümberkattab. Nõnda mõtles teñast Luther. Jo ammugi põlles salla, se bibli luggemisse läbbi üllesssüidetud, Lutherusse waimus se waew, se ütlematta iggatsemine, ka kerriku tenistusse sisse astuda; agga teña issa, kes teñast ühte säedusse tundjat, ühte kohto issandat olleks tehha tahtnud, olli opis selle wasto, ja se assi teggi Lutherusele nõnda kurba silma pilka. Teña mõtles, mis on kõik se ello siin ilmas, mis annab se rikkus ehk warra ehk kõrge au inimeste ees, kui mul sedda iggawest warra ei olle. Kerriku tenistusses, seal olleks ma Jumalal